

Grot bełtu

Alternatywę dla łuku, jako miotającej broni zaczepnej, w zachodniej części Europy stanowiła używana na szerszą skalę od 3-4 ćw. X w. kusza. Dopiero w 1. poł. XII w. stała się ona bronią powszechnie używaną na całym starym kontynencie. Na tereny dawnych Prus trafiła najprawdopodobniej wraz z działaniami akcji chrystianizacyjnej Zakonu Krzyżackiego. Wykonywane na przełomie XI i XII w. ze sklejaných warstw rogu, drewnianych listew różnej sprężystości, fiszbin i ścięgien tzw. złożone łuczyska kusz, cechowała większa odporność na niskie temperatury, w stosunku do łuków, co stanowiło pewną przewagę technologiczną wojsk krzyżackich w walkach na terenie Prus w XIII w. Do naszych czasów zachowało się niewiele przykładów średniowiecznych kusz, ale o powszechności ich stosowania świadczą liczne zachowane przykłady grotów bełtów z nich wystrzeliwanych. Prezentowany przykład to masywny, romboidalny grot bełtu, który nasadzany była na brzechwę za pomocą tulejki. Literatura: K. Kwiatkowski, „Wojska Zakonu Niemieckiego w Prusach 1230-1525. Korporacja, jej pruskie władztwo, zbrojni, kultura wojny i aktywność militarna”, Toruń 2016 J. Werner, „Polska broń. Łuk i kusza”, Wrocław 1974 Z. Żygulski, „Broń w dawnej Polsce: na tle uzbrojenia Europy i

Bliskiego Wschodu”, Warszawa 1982 Zrealizowano we współpracy z Muzeum Bitwy pod Grunwaldem w Stębarku Prawa do wizerunków cyfrowych: Domena publiczna - <https://creativecommons.org/publicdomain/mark/1.0/deed.pl>